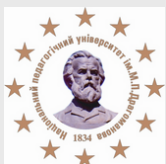

ЗВІТ

ВИРОБНИЧА ПРАКТИКА В ОСВІТНЬОМУ ХАБІ ТА ВОЛОНТЕРСЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ СТУДЕНТІВ 3 КУРСУ

2022

ОСВІТНІЙ ХАБ

ЩО ЦЕ?

Діти мають розвиватися у здоровій та безпечній атмосфері. Проте в Україні сьогодні війна. Росія вторглася у нашу державу. Важливе мобілізаційне завдання для педагогів сьогодні – створити умови для продовження їх навчання та розвитку особистостей. Тож керівництво університету прийняло рішення про волонтерську ініціативу – створення Освітнього хабу.

Викладачі та студенти педагогічного закладу вищої освіти проводять дистанційні заняття для дітей переселенців та дітей, що знаходяться в особливих умовах і не мають змоги навчатися у своєму класі, з використанням інноваційних методик, сучасних педагогічних технологій та долучаючи психологів для роботи з дітьми та їх батьками.

ПРОЦЕС

- Для зручності було створено групу у Телеграмі <https://t.me/+DAJsZRoBQkxIMzAy>, приєднавшись до якої можна стежити за змінами у розкладі або долучитися до обговорення освітнього процесу, поділитися враженнями чи внести пропозиції.
- Розклад занять доповнює дистанційний освітній процес та розрахований на другу половину дня як факультативи чи додаткові заняття.

СКЛАДОВІ

- Є й окремі вкрай важливі сьогодні уроки з психологами. Наразі особливу увагу потрібно звернути на психологічне здоров'я наших дітей. Відволікаючи їх від війни, нам потрібно допомогти розслабитись та зменшити психологічний тягар, з якими їм довелося зіштовхнутись.
- Велика кількість дітей залишилась без гуртків та додаткових занять, проте підлаштовуючись під обставини, ми намагаємось продовжити надавати і неформальну освіту, яка підтримує дітей у життєвому тонусі.

ЕСЕ СТУДЕНТКИ ЗЗПІ ГРУПИ ПАРНИЦІ ОЛЬГИ

Нині ми живемо в такий час, що дуже важливо залишатися людиною і якщо є можливість допомагати в цей нелегкий час, то це і потрібно робити. Саме тому від початку війни я намагаюся бути продуктивною і допомагати нашій країні.

Спочатку ми з сім'єю вимушені були виїхати з рідного міста під обстрілами. Війна застала нас з першого дня, тому бажання, бути разом з громадою і робити все, що у наших силах було відразу. Деякий час я провела в селі, в Рівненській області, де ми допомагали зібрати все необхідне для наших захисників, а також плели маскувальні сітки. Це ще одна історія про те, які в нас доброзичливі і чуйні люди, оскільки в багатьох не було багато чого дати, але вони все одно намагалися віддати останнє, щоб допомогти нашим українцям. (На жаль, фото не маю з того періоду).

Як тільки у мене з'явився більш-менш стабільний інтернет, то я відразу приєдналася до онлайн-школи, тому що діти зараз особливо вразливі і потребують допомоги. Я не сумнівалася ні на секунду, що буду робити все, щоб наші заняття були для дітей цікавими і ці зовсім маленькі люди могли, хоч на трішки відволіктися. Та й насправді це допомагало і мені. Освітній хаб – це неймовірна можливість бути корисним у нашій професійній діяльності, а також це надзвичайна практика, яка теж загартовує і робить всіх наших сильнішими.

ЕСЕ СТУДЕНТКИ ЗЗПІ ГРУПИ БУРОЇ АННИ

Педагогічна практика є чудовою підготовкою майбутнього вчителя до діяльності в школі. Особисто я, в роботі онлайн школи, отримала колосальний досвід та змогу реалізувати себе у вчительській роботі. Під час проведення занять мені вдалося попрацювати над певними проблемами.

Сама головна проблема з якою мені довелося зіткнутися – це тривожний емоційний стан дітей. Щоб розрадити їх ми кожного уроку обмінювалися позитивними емоціями, ділилися своїми досягненнями, робили компліменти одне одному, створювали фотоальбом емоцій.

Також труднощі виникали в тому, що учні 1-4 класів були разом. Це приносило ускладнення в підборі інформації, яка б відповідала їхнім віковим нормам. Але вже через тиждень нам вдалося їх об'єднати в 2 групи: 1-2 і 3-4 клас. Це дало можливість легше підбирати матеріал для дітей.

Крім того, на початку відкриття школи, заняття проводились кожного дня. Це трішки втомлювало. Через те, що весь час доводилося шукати та підбирати цікаві завдання, вправи, вироби для учнів. Згодом заняття відбувалися лише у будні дні. Щоб учні та вчителі мали дні відпочинку. Це допомогло не перевантажувати дітей і дало педагогам відновити свої сили.

Також у мене виникав страх, що не зможу підібрати цікавий матеріал, щоб учні хотіли відвідувати заняття. Найкращим рішенням це була консультація з керівницею школи. Вона дали чіткі і потрібні рекомендації, що розсіяли всі мої переживання.

На сьогоднішній день кожне проведене заняття для мене це отримання енергії і позитиву від дітей. Мені вдалося впевнено проводити кожен урок та організовувати роботу учнів в онлайн режимі.

Дякуючи цій практиці, я зрозуміла, що хотіти і бути вчителем – це зовсім різні речі. Не так просто зацікавити дітей і завжди тримати їхню увагу. Вчитель має бути цікавим, креативним, винахідливим – діти це люблять. Я вкотре переконалася, що професія вчителя – це правильний вибір у моєму житті.

ЕСЕ СТУДЕНТКИ ЗЗПІ ГРУПИ ЧАБАЛИ УЛЬЯНИ

Хочеться почати з того, що сучасний світ сповнений нещастя та недосконалостей. І тут яскравим променем з'являються вони – волонтери. То ж зараз пропоную розібратися, кого ми називаємо волонтерами та у чому полягає їх робота. Волонтери – це люди, які прийшли за покликом власної душі, готові допомогти тим, хто цього потребує. Волонтерство – це не робота, за це не платять грошей, це внутрішня здатність людей, яким не все одно. Це рідкісна можливість допомогати людям, спілкуватися з ними, втілювати в життя ідеї та постійно діяти і йти лише вперед. Добровольці завжди активні, відповідальні і ініціативні особистості. Найкращою ж нагородою для волонтерів є не гроші, а щасливий погляд тих, кому вдалось допомогти.

Запитаєте мене, чому я почала розповідати про це? Я вам розповім, що мій волонтерський досвід тягнеться, ще змалечку. У моїй школі проводились різні волонтерські акції та проєкти, а також мій театральний колектив кожного року був одним з організаторів проєкту «Мама + Я», де ми виступали разом з дітками з дитячих будинків та будинків для малят, дарувала подарунки, тепло й радість цим діткам, а також залучали дорослих до благодійних внесків. Цього разу я знов поринула у вирій волонтерської роботи, на жаль, через доволі тяжкі часи у нашій країні. Найголовніше, що я можу дарувати знання і радість діткам, щоб відволікти їх від нещадної війни, а також активно допомагати нашим воїнам та переселенцям з окупованих територій. У цій розповіді, хочеться все ж приділити увагу волонтерській діяльності, направленій до дітей. Для мене це волонтерство те ж має позитивні результати: цей вид діяльності сприяє моєму особистісному зростанню, самовдосконаленню, придбанню нових знань та виявленню здібностей, які згодом дають змогу бути творцем. Також я для себе виділила декілька правил і хочу поділитися ними. Займаючись волонтерством, вчитель повинен дотримуватись певних етичних норм.

Це діяльність, яка формує в учнів та вчителя певний світогляд, призводить до становлення певної громадянської позиції.

ЕСЕ СТУДЕНТКИ ЗЗПІ ГРУПИ МАКСИМЕНКО АНГЕЛІНИ

Наша країна, наша рідна земля. Наша Україна. Раніше невідома багатьом, а зараз та, кого раніше не могли на мапі відшукати, підняла свій прапор ледь не в всіх куточках світу і змусила запам'ятати всі міста, де кровожадно проливалася кров. Ти та, чиє ім'я раніше хтось міг і не знати, а зараз лиш за назвою країни нас можуть прийняти усі сусіди так, ніби ми – вона. І ми тепер так гордо можемо казати «Я – Українець!», ім'я твоє назавжди в нашій серці, погляді й думках. І ми щодня у Бога просим: «Нехай вона живе і квітне далі самостійно, нехай усі солдати повернуться в свої домівки, де на них чекають рідні».

Я більш ніж впевнена, що кожен хоче допомогти чим може, і совість мучить від безділля. Такою була і я, та мені пощастило, в моєму оточенні є волонтери, яким, як ніколи потрібні зайві руки. Разом з своїми друзями я займалась перевозкою продуктів, ліків, одягу з Румунії. Звідти ми перевозили багато речей, які потрібно було фасувати. Ми організовували всіх, кого знаємо, аби нам допомогли розкласти всі продукти по пакунках. Це все йшло в такі села, як Леонідівка, Богданівка, Лосинівка, Галиця, Андріївка, Майданів та інші. Також були окремі волонтери, які їздили в Макарів для надання психологічної підтримки.

Звичайно, на початку, всім селом згуртувались плести сітки, які в подальшому віддавались на блок-пости чи солдатам з нашого району.

В час війни важливо розуміти, що не кожен має можливість допомогти фізично, у кожного свої обставини, і ми маємо з розумінням відноситись до тих, хто в бажанні захистити себе чи своїх дітей виїжджає, до тих, хто їде, аби працювати і відновлювати нашу економіку. Кожен вклад важливий. Разом ми сильні, разом нам вдасться прийти до перемоги!

ЕСЕ СТУДЕНТКИ 32ППР ГРУПИ КУЧЕРУК МАР'ЯНИ

Всі ми знаємо про ситуацію, яка відбувається у нашій країні. На наші землі випали тяжкі страждання – голод, вбивства, руйнування не тільки майна, а також людських життів. Кожен із нас робить все що може аби наблизити нас до перемоги.

Відколи повернулася додому, я почала допомагати волонтерам у пунктах прийому цивільного одягу, дитячого харчування, військового одягу. Загалом допомагала в прийомі, сортуванні та розміщенні речей, що приносили люди для переселенців. Через декілька днів допомога була потрібна тим хто займався виробництвом маскувальних сіток. Це було важко в моральному плані в порівнянні з допомогою в центрі прийому гуманітарної допомоги. Адже це були перші дні війни, всі знервовані, збудженні, багатьом хто там був зі мною необхідна була хоть якась робота аби на хвилину відволіктися. Також робота знайшлася, коли в місто стало прибувати все більше і більше переселенців. Я допомагала розбирати речі, якщо приходили люди і просили знайти щось із речей – ми знаходили. Ось так, коли була вільна хвилинка, я займалася волонтерською діяльністю.

У нас в місті був організований спеціальних захід для дітей переселенців і мене попросили там допомогти. В програмі заходу були різноманітні майстер-класи: розпис писанок, розпис печива, виготовлення привітальних листівок до Великодня, виготовлення ляльки-мотанки. Я брала допомагала в організації майстер-класу з роспису писанок для дітей 5-8 років. Робота була не важка, потрібно було лише слідкувати за порядком за столом, який мені довірили. Для мене це був дуже цікавий досвід, оскільки раніше я не брала участі в подібних заходах.

ЕСЕ СТУДЕНТКИ 32ППР ГРУПИ КОВАЛЬЧУК ЛЮДМИЛИ

Для мене велика честь працювати волонтером у сучасному світі, і я дуже хочу сказати: «Я працюю волонтером». Чому це?

Тому що добровольці як ангели. Вони займаються волонтерською діяльністю, допомагають, збирають пожертвування та пропонують деякі послуги. Волонтерська діяльність величезна та досить складна. А ще складніше, коли розумієш, що волонтери роблять усе це, не чекаючи на гроші на оплату своєї роботи.

Насправді, волонтерство – альтруїстична робота. Ось чому я захоплююсь такими рухами.

Кому потрібні добровольці? Всім. Багато благодійних організацій, які працюють цілодобово, потребують добровольців. Існують також волонтерські організації, фестивалі, заходи та інші види діяльності. ООН намагається покращити ситуацію у багатьох країнах світу, об'єднуючи велику команду філантропів, які їздять до місця призначення на певний період часу та намагаються допомогти.

І якщо перші добровольці були солдатами, а потім використовувалися для вербування та мобілізації, то сьогодні добровольці на 100% є посланцями світу. Незалежно від того, чи є доброволець помічником, керівником чи безпосереднім помічником, він завжди на стороні миру та благополуччя людського життя.

Це головна причина, через яку я хотіла б представитися як «волонтер».

УСЬО СТУДЕНТКИ 32ППР ГРУПИ НОВОСАД ІРИНИ

Протягом всього місяця всією сім'єю долучаємося до плетіння маскувальних сіток. Також допомагаємо сім'ям, які приїхали у наш населений пункт з гарячих точок та готуємо гарячу їжу для місцевої територіальної оборони, фінансово підтримуємо ЗСУ

ОСВІТНІЙ ХАБ

